

per. Jeg skal derom sige, at jeg ikke tror, at det i og for sig har været Flertallets Ønske at gaa til denne Bestemmelse. Det er jo heller ikke ret rimeligt, at en lille Nation skulde ønske saavidt muligt at affpærre sig fra Forbindelse med Omverdenen. Naar man ser hen til de Bestræbelser, der netop nu gjøre sig gjældende, og som i Sommer gavede sig et lærligt Udtryk i Dannelsen af „Turistforeningen“, der, saavidt jeg veed, har faaet Tilslutning fra alle Partier og alle Sider her i vort Samsund, hvorved man netop søger at lokke Fremmede her til Landet, saa er det ret mærkeligt, at man er saa bange for, at der her i Byen skal blive opført Komædie, Opera og lignende paa fremmede Sprog. Der er ikke megen Sammenhæng mellem de forskjellige Bestræbelser, der her gjøre sig gjældende. Den Gang vi i Sommer havde Udstilling her i Kjøbenhavn, hævdede der sig ganske vist Stemmer mod, at vi her skulde have en fransk Kunstudstilling, men disse Stemmer bleve meget hurtigt overdøvede af et almindeligt Ror, der gjorde gjældende, at det vilde være til Fordel for hele vor Oplysning og for Udviklingen af de kunstneriske Interesser i Landet, at se fransk Kunst her i Byen. Derfor er det egentlig ikke mere end rimeligt, om man ogsaa paa dette Punkt, angaaende en Kunst, der f. Ex. for Musikens Bedkommende er ligesaa international som Malerkunsten, gif i samme Retning og aabnede Landet for den fremmede Kunst. Det har man imidlertid ikke kunnet gaa med til, men har gjort en Modstand derimod, der har faaet Flertallet til at frasælde og give Afkald paa, hvad det i og for sig ansaa for rigtigt. Forøvrigt strider det egentlig mod, hvad der er foregaaet her til Lands i de senere Aar, thi ingeninde har der i den Tid, der er forløbet siden den nuværende Theaterchefs Tiltræden, været saa mange fremmede Forestillinger, som i den senere Tid. Det kongelige Theater selv har givet Exemplet i den Henseende. Der har været italienske Selskaber, der har været fransk Stueespil, jeg tror 3 Gange, og det har været svensk Opera, som ogsaa har gjæstet det kongelige Theater. Jeg nævner just dette med svensk Opera, fordi der paa dette Punkt er Uenighed mellem Flertallet og Mindretallet, som det jo ses af Betænkningen. Hvad angaar dette jo ibrigt ikke særdeles vigtige Punkt, da har Mindretallet villet forhindre, at der opføres svensk Opera her i Kjøbenhavn, derpaa gaar nemlig Mindretallets Forslag i det Bessentlige ud. Det er nemlig lykkedes Flertallet at sætte igjennem, at norsk og svensk Stueespil undtages fra den almindelige Regel,

og derom behøver jeg næppe at sige videre; det er klart, at efter den utime Forbindelse, der er imellem de skandinaviske Lande, vilde det være i høi Grad urimeligt, om man ikke skulde forsøge saavidt muligt at fremme den Forbindelse, der giver Impulser fra det ene lille Land til det andet, og jeg tror ogsaa, at det, efter den literære Konvention, man har mellem de tre Lande, vilde være aldeles uretfærdigt, om man ikke tillod Normænd og Svenske frit at spille Komædie her i Landet, efter som det tillades danske Stuespilselskaber frit at optræde i Norge og Sverig. Smidertid har, som sagt, Mindretallet ikke turdet gaa med til denne Bestemmelse, forsaavidt Operaen angaar. Naar man ser hen til, at den svenske Opera har gjæstet Kjøbenhavn i de sidste Aar, og hvilken Betydning det har haft for Operaens Udvikling her i Landet, idet man har set Operaer af den svenske Operas Repertoire blive optagne af det kongelige Theater, og har set det kongelige Theater netop engagere Sangere, som vare optraadte ved disse Gjæsteforestillinger, og om hvilke det siges, at de ere af en næsten uundværlig Betydning for det kongelige Theater, saa synes det underligt, at man altsaa vil vægre sig ved at give sin Tilslutning til, at der kommer svensk Operaer her. Jeg veed nok, at ifølge Forslaget kan Kultusministeren tillade saadant, men Meningens med hele Lovforslaget var jo, og det Standpunkt, som jeg tror, Flertal og Mindretal i Fællesskab har indtaget, gif jo ud paa at undtage alt dette fra Administrationens Wilkaarlighed og komme ind paa ganske bestemte Regler. Jeg tror, at Bestræbelserne fra begge Sider gif i Retningen mod større Lovbundenhed paa dette Omraade. Jeg giver derfor ikke meget for denne Bestemmelse om, at Kultusministeren kan tillade Undtagelser. Jeg sigter naturligvis ikke til den nuværende Kultusminister; jeg har ingen Mening om, hvormeget han vil tillade eller ikke vil tillade, men man kan jo altid komme til at staa lige overfor en Kultusminister, der af en eller anden Grund ikke har lyst til at tillade, at der spilles Komædie eller ynges Operaer paa fremmede Sprog, og at dette ogsaa skulde gaa ud over den svenske Opera, vilde jeg finde i og for sig urimeligt. Der kunde endelig tænkes det Tilfælde, at en dansk Opera ikke var antaget eller kommet til Opførelse her i Byen paa det kongelige Theater — man har dog hørt noget Saadant — og saa f. Ex. den svenske Opera spillede den. Hvad var saa naturligere, end at en saadan Opera kunde opføres af Svenske her i Kjøbenhavn? Det er Noget, jeg ikke forstaar, at man kan have Noget imod. I det Hele